

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 73

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 28 ianuarie 2011

SUMAR

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 1.493 din 18 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. 4 și art. 42 alin. 1 din Codul familiei, precum și ale art. 2, art. 6, art. 14 alin. (2), art. 16, art. 24 alin. (1), art. 31 și art. 38 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului

2-4

Decizia nr. 1.509 din 18 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței....

4-5

Decizia nr. 1.512 din 18 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

6-7

Decizia nr. 1.586 din 7 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

7-11

Decizia nr. 1.587 din 9 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹—91³ din Codul de procedură penală cu referire la art. 228 din același cod, a dispozițiilor art. 26, art. 27 și art. 28 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, și a dispozițiilor art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție

Pagina

11-14

Decizia nr. 1.593 din 9 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 și art. 110 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, precum și a dispozițiilor art. 32 din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național

14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.493**

din 18 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. 4 și art. 42 alin. 1 din Codul familiei, precum și ale art. 2, art. 6, art. 14 alin. (2), art. 16, art. 24 alin. (1), art. 31 și art. 38 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marișiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. 4 și art. 42 alin. 1 din Codul familiei, precum și celor ale art. 2, art. 6, art. 14 alin. (2), art. 16, art. 24 alin. (1), art. 31 și art. 38 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, excepție ridicată de Marian Cristian Dulgheru în Dosarul nr. 8.233/215/2009 al Tribunalului Dolj — Secția pentru minori și familie, precum și de către Cosmin Viespescu în Dosarul nr. 37.823/299/2009 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor nr. 529D/2010 și nr. 1.249D/2010, având în vedere obiectul acestora.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.249D/2010 la Dosarul nr. 529D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.233/215/2009 și Încheierea din 28 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 37.823/299/2009, **Tribunalul Dolj — Secția pentru minori și familie și Judecătoria Sectorului 1 București au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. 4 și art. 42 alin. 1 din Codul familiei, precum și ale art. 2, art. 6, art. 14 alin. (2), art. 16, art. 24 alin. (1), art. 31 și art. 38 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, excepție ridicată de Marian Cristian Dulgheru și Cosmin Viespescu cu ocazia soluționării unor cauze având ca obiect divorț (cu minori).**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în principal, că, în ceea ce privește art. 38 alin. 4 din Codul familiei, „absența unei definiții concrete a noțiunii de interes superior al minorului, neconturarea minimală a sferei și a reperelor concrete de semnificații juridice ale noțiunii, creează pentru subiecții de drept (părinți, membri ai familiei) o situație de inaccesibilitate și confuzii de interpretare a legii, o serioasă impredictibilitate în stabilirea comportamentului juridicosocial, o lipsă de siguranță și impreviziune cu privire la deznodământul unui eventual litigiu care să privească luarea unor măsuri ce pot să afecteze drepturile părintelui în privința copilului, din perspectiva acestui interes superior”.

Cu privire la art. 42 alin. 1 din Codul familiei, susține că acesta cuprinde prevederi limitative, contrare art. 6 lit. h) și art. 24 din Legea nr. 272/2004, în sensul că restrânge posibilitatea ascultării copilului doar la cei care au împlinit vârsta de 10 ani, ceea ce încalcă dreptul la exprimare, la informare, la opinia asupra intereselor personale ale unor copii sub această vârstă, dar care au o înzestrare și dezvoltare spiritual-intelectivă adecvate formulării unor opinii.

Pe de altă parte, consideră ca fiind neconstituționale și prevederile art. 24 alin. (1) și următoarele din Legea nr. 272/2004, în măsura în care nu stabilesc criterii clare de determinare a discernământului sau gradului de maturitate cerute de lege pentru a putea fi ascultat copilul sau luate în considerare opiniile sale.

Instanțele de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, iar textele de lege criticate nu aduc atingere normelor constituționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Deciziile nr. 20/2010, nr. 133/2009, nr. 156/2008, nr. 594/2009, nr. 1.006/2009 sau nr. 1.122/2007.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 38 alin. 4 și art. 42 alin. 1 din Codul familiei, precum și ale art. 2, art. 6, art. 14 alin. (2), art. 16, art. 24 alin. (1), art. 31 și art. 38 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 23 iunie 2004, care au următorul conținut:

— Art. 38 alin. 4 din Codul familiei: „La soluționarea cererilor accesorii divorțului, referitoare la încredințarea copiilor minori, obligația de întreținere și folosirea locuinței, instanța va ține seama și de interesele minorilor.”;

— Art. 42 alin. 1 din Codul familiei: „Instanța judecătorească va hotărî, odată cu pronunțarea divorțului, căruia dintre părinți vor fi încredințați copiii minori. În acest scop, instanța va asculta părinții și autoritatea tutelară și, ținând seama de interesele copiilor, pe care de asemenea îi va asculta, dacă au împlinit vârsta de zece ani, va hotărî, pentru fiecare dintre copii, dacă va fi încredințat tatălui sau mamei.”

Prevederile de lege criticate din Legea nr. 272/2004 au următorul cuprins:

— Art. 2: „(1) Prezenta lege, orice alte reglementări adoptate în domeniul respectării și promovării drepturilor copilului, precum și orice act juridic emis sau, după caz, încheiat în acest domeniu se subordonează cu prioritate principiului interesului superior al copilului.

(2) Principiul interesului superior al copilului este impus inclusiv în legătură cu drepturile și obligațiile ce revin părinților copilului, altor reprezentanți legali ai săi, precum și oricăror persoane cărora acesta le-a fost plasat în mod legal.

(3) Principiul interesului superior al copilului va prevala în toate demersurile și deciziile care privesc copiii, întreprinse de autoritățile publice și de organismele private autorizate, precum și în cauzele soluționate de instanțele judecătorești.

(4) Persoanele prevăzute la alin. (3) sunt obligate să implice familia în toate deciziile, acțiunile și măsurile privitoare la copil și să sprijine îngrijirea, creșterea și formarea, dezvoltarea și educarea acestuia în cadrul familiei.”;

— Art. 6: „Respectarea și garantarea drepturilor copilului se realizează conform următoarelor principii:

a) respectarea și promovarea cu prioritate a interesului superior al copilului;

b) egalitatea șanselor și nediscriminarea;

c) responsabilizarea părinților cu privire la exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor părintești;

d) primordialitatea responsabilității părinților cu privire la respectarea și garantarea drepturilor copilului;

e) descentralizarea serviciilor de protecție a copilului, intervenția multisectorială și parteneriatul dintre instituțiile publice și organismele private autorizate;

f) asigurarea unei îngrijiri individualizate și personalizate pentru fiecare copil;

g) respectarea demnității copilului;

h) ascultarea opiniei copilului și luarea în considerare a acesteia, ținând cont de vârsta și de gradul său de maturitate;

i) asigurarea stabilității și continuității în îngrijirea, creșterea și educarea copilului, ținând cont de originea sa etnică, religioasă, culturală și lingvistică, în cazul luării unei măsuri de protecție;

j) celeritate în luarea oricărei decizii cu privire la copil;

k) asigurarea protecției împotriva abuzului și exploatării copilului;

l) interpretarea fiecărei norme juridice referitoare la drepturile copilului în corelație cu ansamblul reglementărilor din această materie.”;

— Art. 14 alin. (2): „Copilul are dreptul de a-și cunoaște rudele și de a întreține relații personale cu acestea, precum și cu alte persoane alături de care copilul s-a bucurat de viața de

familie, în măsura în care acest lucru nu contravine interesului său superior.”;

— Art. 16: „(1) Copilul care a fost separat de ambii părinți sau de unul dintre aceștia printr-o măsură dispusă în condițiile legii are dreptul de a menține relații personale și contacte directe cu ambii părinți, cu excepția situației în care acest lucru contravine interesului superior al copilului.

(2) Instanța judecătorească, luând în considerare, cu prioritate, interesul superior al copilului, poate limita exercitarea acestui drept, dacă există motive temeinice de natură a periclita dezvoltarea fizică, mentală, spirituală, morală sau socială a copilului.”;

— Art. 24 alin. (1): „Copilul capabil de discernământ are dreptul de a-și exprima liber opinia asupra oricărei probleme care îl privește.”;

— Art. 31: „(1) Ambii părinți sunt responsabili pentru creșterea copiilor lor.

(2) Exercițarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor părintești trebuie să aibă în vedere interesul superior al copilului și să asigure bunăstarea materială și spirituală a copilului, în special prin îngrijirea acestuia, prin menținerea relațiilor personale cu el, prin asigurarea creșterii, educării și întreținerii sale, precum și prin reprezentarea sa legală și administrarea patrimoniului său.

(3) În cazul existenței unor neînțelegeri între părinți cu privire la exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor părintești, instanța judecătorească, după ascultarea ambilor părinți, hotărăște potrivit interesului superior al copilului.”;

— Art. 38: „Instanța judecătorească este singura autoritate competentă să se pronunțe, luând în considerare, cu prioritate, interesul superior al copilului, cu privire la:

a) persoana care exercită drepturile și îndeplinește obligațiile părintești în situația în care copilul este lipsit, temporar sau permanent, de ocrotirea părinților săi;

b) modalitățile în care se exercită drepturile și se îndeplinesc obligațiile părintești;

c) decăderea totală sau parțială din exercițiul drepturilor părintești;

d) redarea exercițiului drepturilor părintești.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) care consacră dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (1) privind libertatea individuală, art. 26 alin. (1) referitoare la viața intimă, familială și privată, art. 30 privind libertatea de exprimare, art. 31 privind dreptul la informație, art. 48 alin. (1) referitoare la familie, precum și celor ale art. 49 alin. (1) privind protecția copiilor și a tinerilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în concret, critica autorilor excepției de neconstituționalitate vizează deficiențe de reglementare a textelor de lege criticate, deoarece, așa cum reiese din susținerile acestora, „absența unei definiții concrete a noțiunii de interes superior al minorului, neconturarea minimală a sferei și a reperelor concrete de semnificații juridice ale noțiunii creează pentru subiecții de drept (părinți, membri ai familiei) o situație de inaccesibilitate și confuzii de interpretare a legii, o serioasă impredictibilitate în stabilirea comportamentului juridicosocial, o lipsă de siguranță și impreviziune cu privire la deznodământul unui eventual litigiu care să privească luarea unor măsuri care să afecteze drepturile părintelui în privința copilului, din perspectiva acestui interes superior”.

Totodată, apreciază că textele criticate cuprind prevederi limitative, în sensul că „restrâng posibilitatea ascultării copilului doar la cei care au împlinit vârsta de 10 ani”, iar prevederile art. 24 alin. (1) și următoarele din Legea nr. 272/2004 sunt neconstituționale, „în măsura în care nu stabilesc criterii clare de determinare a discernământului sau gradului de maturitate

cerute de lege pentru a putea fi ascultat copilul sau luate în considerare opiniile sale”.

Potrivit prevederilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu

privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Așa fiind, controlul de constituționalitate se efectuează numai prin raportare la prevederile și principiile Constituției, coordonarea, formularea și explicitarea legislației în vigoare fiind de competența autorității legiuitoare.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. 4 și art. 42 alin. 1 din Codul familiei, precum și ale art. 2, art. 6, art. 14 alin. (2), art. 16, art. 24 alin. (1), art. 31 și art. 38 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, excepție ridicată de Marian Cristian Dulgheru în Dosarul nr. 8.233/215/2009 al Tribunalului Dolj — Secția pentru minori și familie, precum și de către Cosmin Viespescu în Dosarul nr. 37.823/299/2009 al Judecătorei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.509

din 18 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Flavus Investiții” — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 66.023/62/2007 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială.

La apelul nominal se prezintă, personal, partea Șerbu F. Vasile Octavian. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 66.023/62/2007, **Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Flavus Investiții” — S.R.L. din Brașov.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederea potrivit căreia încheierea de înlocuire a administratorului judiciar se pronunță în camera de consiliu, cu citarea administratorului judiciar și a comitetului creditorilor, încalcă principiul publicității ședinței de judecată, cu atât mai mult cu cât, potrivit dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ce prevalează dispozițiilor legale și constituționale interne, hotărârea judecătorească trebuie să fie pronunțată în toate cazurile în ședință publică.

Consideră că instituirea unor reguli speciale se justifică numai în anumite situații de excepție, or soluționarea cererii de înlocuire a administratorului sau a lichidatorului nu constituie o situație care să necesite asigurarea confidențialității, prin judecarea și pronunțarea hotărârii în camera de consiliu. În același timp apreciază că dispozițiile de lege criticate defavorizează în mod evident creditorii care nu fac parte din comitetul creditorilor, cu atât mai mult cu cât, în cazul respingerii cererii de înlocuire a lichidatorului, încheierea se pronunță în ședință publică, iar în cazul admiterii cererii și înlocuirii

lichidatorului, încheierea se pronunță în camera de consiliu. Arată că numirea și înlocuirea administratorului ori a lichidatorului judiciar ar trebui dezbătute în fața tuturor creditorilor, dându-li-se acestora posibilitatea de a-și exprima opinia cu privire la cererea de înlocuire, astfel încât textul criticat încalcă liberul acces la justiție și dreptul la apărare al creditorilor ce nu fac parte din comitetul creditorilor.

Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile de lege criticate au ca scop celeritatea procedurii insolvenței.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, având următorul conținut: „*În orice stadiu al procedurii, judecătorul-sindic, din oficiu sau la cererea comitetului creditorilor, îl poate înlocui pe administratorul judiciar, prin încheiere motivată, pentru motive temeinice. Încheierea de înlocuire se pronunță în camera de consiliu, de urgență, cu citarea administratorului judiciar și a comitetului creditorilor.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 11 referitor la dreptul internațional și intern, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 127 privind caracterul public al dezbaterilor. De asemenea, autorul consideră că textul de lege criticat contravine și

prevederilor art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 22 din lege prevede măsurile și sancțiunile pe care judecătorul-sindic le poate aplica administratorului judiciar în cazul în care acesta nu își îndeplinește sau își îndeplinește defectuos ori cu întârziere sarcinile prevăzute de lege sau stabilite de judecătorul-sindic. Textul de lege criticat prevede una dintre aceste măsuri, și anume înlocuirea administratorului judiciar de către judecătorul-sindic. Înlocuirea practicianului în insolvență operează din oficiu sau la cererea comitetului creditorilor, judecătorul-sindic fiind obligat să se pronunțe printr-o încheiere care să cuprindă motivele temeinice care au condus la adoptarea unei astfel de măsuri.

În ceea ce privește critica potrivit căreia dispozițiile de lege atacate defavorizează în mod evident creditorii care nu fac parte din comitetul creditorilor, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate nu instituie discriminări în fața legii, întrucât comitetul creditorilor reprezintă voința majoritară a tuturor creditorilor, și se aplică în mod egal acestora, fără privilegii sau deosebiri, cu atât mai mult cu cât, în conformitate cu prevederile art. 17 alin. (6) din lege, „*Împotriva acțiunilor, măsurilor și deciziilor luate de comitetul creditorilor orice creditor poate formula contestație la adunarea creditorilor.*”

Referitor la principiul publicității ședinței de judecată, Curtea constată că instanța de la Strasbourg a reținut că publicitatea procedurii de judecată prevăzută de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale protejează cetățenii împotriva unor ședințe secrete care scapă cenzurii publicului, fiind de asemenea un mijloc de menținere a încrederii în justiție (Hotărârea din 14 februarie 2001 pronunțată în Cauza *Riepan împotriva Austriei*). Cu toate acestea, art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu exclude posibilitatea instanțelor, în funcție de particularitățile fiecărui caz în parte, de a deroga de la acest principiu. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că circumstanțele excepționale care țin de natura soluționării cauzei pot justifica lipsa dezbaterilor publice, de exemplu, în cazul litigiilor preponderent tehnice care se pretează mai degrabă unor proceduri scrise, decât susținerilor orale, din imperative de eficacitate și economie. (Hotărârea din 12 aprilie 2006 pronunțată în Cauza *Martinie împotriva Franței* și Hotărârea din 18 august 2010 pronunțată în Cauza *Udorovic împotriva Italiei*).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Flavus Investiții” — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 66.023/62/2007 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marișiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.512

din 18 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Ovidiu Marcel Pătru în Dosarul nr. 4.398/30/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal, de Vasile Nistor în Dosarul nr. 6.803/2/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, precum și de Societatea Comercială „Sonoma” — S.R.L. din Bacău în Dosarul nr. 11/110/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent-șef, referând asupra cauzelor, arată că autorul excepției Societatea Comercială „Sonoma” — S.R.L. din Bacău a depus la dosar note scrise prin care solicită admiterea criticii de neconstituționalitate, iar partea Societatea Comercială „Patrom” — S.R.L. din Bocșa a depus la dosar note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.117D/2010, nr. 1.324D/2010 și nr. 1.392D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării cauzelor.

Curtea dispune, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, conexarea dosarelor nr. 1.324D/2010 și nr. 1.392D/2010 la Dosarul nr. 1.117D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.398/30/2008, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.**

Excepția a fost ridicată de recurentul Ovidiu Marcel Pătru cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva Încheierii din 11 ianuarie 2010, pronunțată de Tribunalul Timiș, în

contradictoriu cu intimații primarul municipiului Timișoara și Societatea Comercială „Patrom” — S.R.L. din Bocșa.

Prin Încheierea din 24 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.803/2/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) teza a doua din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.**

Excepția a fost ridicată de recurentul Vasile Nistor cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva Încheierii din 26 iunie 2009, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, în contradictoriu cu intimații Inspectoratul General al Poliției Române și Direcția Generală de Informații și Protecție Internă din cadrul Ministerului Administrației și Internelor.

Prin Încheierea din 12 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 11/110/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) teza a doua din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.**

Excepția a fost ridicată de recurenta Societatea Comercială „Sonoma” — S.R.L. din Bacău cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva Încheierii din 15 ianuarie 2010, pronunțată de Curtea de Apel Bacău, în contradictoriu cu intimata Societatea Comercială „Sonoma Sportswear” — S.R.L. din Timișoara.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii excepției susțin, în esență, că textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 21, art. 24 alin. (1), art. 129 și ale art. 146 lit. d), precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece „conduce la încălcarea drepturilor procesuale ale părților”, părțile fiind „obligate să promoveze o cale de atac fără să cunoască considerentele încheierii pronunțate pentru a putea motiva recursul”. De aceea, dispozițiile legale atacate sunt neconstituționale „în măsura în care nu permit atacarea cu recurs a unei hotărâri peste termenul de 48 de ore de la pronunțare, în situația în care această hotărâre a fost dată fără citarea părților și fără ca părțile să cunoască termenul de judecată”. În fine, autorii criticii apreciază că „cenzurarea excepției de neconstituționalitate de către instanța de judecată reprezintă o îngrădire evidentă a accesului liber la justiție în materie de jurisdicție constituțională, singura instanță competentă în materia contenciosului constituțional fiind Curtea Constituțională, potrivit art. 146 lit. d) din Constituție”.

Instanțele de judecată consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosare, concluziile

procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004, modificată și completată prin Legea nr. 177/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 4 octombrie 2010, dispoziții care au următorul conținut: „*Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale. Încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Recursul se judecă în termen de 3 zile.*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, aceste dispoziții de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 21 care consacră accesul liber la justiție, art. 24 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la apărare, art. 129 privind folosirea căilor de atac și ale art. 146 lit. d) privind atribuțiile Curții Constituționale, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 s-a pronunțat prin numeroase decizii, spre exemplu

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Ovidiu Marcel Pătru în Dosarul nr. 4.398/30/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal, de Vasile Nistor în Dosarul nr. 6.803/2/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, precum și de Societatea Comercială „Sonoma” — S.R.L. din Bacău în Dosarul nr. 11/110/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.586

din 7 decembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător

Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochințu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind

condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Argeș, în dosarele nr. 1.352/109/2010, nr. 1.127/109/2010, nr. 287/109/2010, nr. 309/109/2010, nr. 1.360/109/2010, nr. 1.532/109/2010, nr. 3.800/109/2010, nr. 1.351/109/2010, nr. 1.092/109/2010, nr. 114/109/2010, nr. 1.026/109/2010, nr. 1.349/109/2010, nr. 1.738/109/2010, nr. 1.348/109/2010, nr. 1.093/109/2010, nr. 1.034/109/2010, nr. 1.899/109/2010, nr. 446/109/2010, nr. 1.753/109/2010, nr. 1.311/109/2010, nr. 971/109/2009, nr. 1.533/109/2010, nr. 1.719/109/2010, nr. 418/109/2010, nr. 1.103/109/2010, nr. 1.595/109/2010, nr. 1.875/109/2009, nr. 4.080/109/2009, nr. 1.909/109/2010, nr. 1.627/109/2010, nr. 901/109/2010, nr. 3.297/109/2009, nr. 734/109/2010, nr. 4.937/109/2009, nr. 1.681/109/2010, nr. 1.628/109/2010, nr. 1.785/109/2010, nr. 1.991/109/2010, nr. 1.911/109/2010, nr. 1.718/109/2010, nr. 1.453/109/2010, nr. 1.912/109/2010, nr. 1.594/109/2010, nr. 1.597/109/2010, nr. 1.312/109/2010, nr. 1.677/109/2010, nr. 1.347/109/2010, nr. 1.150/109/2010, nr. 1.726/109/2010, nr. 2.966/109/2009, nr. 2.459/109/2010, nr. 2.598/109/2010 și nr. 1.773/109/2010 ale Tribunalului Argeș — Secția civilă, care formează obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 1.822D/2010, nr. 1.870D/2010, nr. 1.871D/2010, nr. 1.978D/2010, nr. 2.936D/2010, nr. 2.960D/2010—2.962D/2010, nr. 2.964D/2010, nr. 3.034D—3.040D/2010, nr. 3.195D—3.199D/2010, nr. 3.254D/2010, nr. 3.413D—3.423D/2010, nr. 3.425D—3.436D/2010, 3.592D/2010, nr. 3.651D/2010, nr. 4.304D/2010, nr. 4.306D/2010, nr. 4.308D/2010, nr. 4.337D/2010, nr. 4.428D/2010 și nr. 4.429D/2010.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 25 noiembrie 2010, când, în urma deliberărilor, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru data de 7 decembrie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 7 iunie 2010, 22 aprilie 2010, 17 mai 2010, 27 mai 2010, 6 mai 2010, 29 aprilie 2010, 2 iunie 2010, 13 aprilie 2010, 3 iunie 2010, 20 mai 2010, 31 mai 2010, 28 iunie 2010, 24 iunie 2010, 1 iulie 2010, 17 iunie 2010, 19 mai 2010, 2 iunie 2010, 21 aprilie 2010, 26 mai 2010, 6 iulie 2010, 12 mai 2010, 30 iunie 2010, 23 iunie 2010, 21 iunie 2010, 24 iunie 2010, 28 iunie 2010, 18 octombrie 2010, 6 octombrie 2010 și 16 septembrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 1.352/109/2010, nr. 287/109/2010, nr. 309/109/2010, nr. 1.360/109/2010, nr. 1.532/109/2010, nr. 3.800/109/2010, nr. 1.351/109/2010, nr. 1.092/109/2010, nr. 114/109/2010, nr. 1.026/109/2010, nr. 1.349/109/2010, nr. 1.738/109/2010, nr. 1.348/109/2010, nr. 1.093/109/2010, nr. 1.899/109/2010, nr. 446/109/2010, nr. 1.753/109/2010, nr. 1.311/109/2010, nr. 971/109/2009, nr. 418/109/2010, nr. 1.103/109/2010, nr. 4.080/109/2009, nr. 1.909/109/2010, nr. 1.627/109/2010, nr. 901/109/2010, nr. 3.297/109/2009, nr. 734/109/2010, nr. 4.937/109/2009, nr. 1.681/109/2010, nr. 1.628/109/2010, nr. 1.785/109/2010, nr. 1.991/109/2010, nr. 1.911/109/2010, nr. 1.718/109/2010, nr. 1.453/109/2010, nr. 1.594/109/2010, nr. 1.597/109/2010, nr. 1.312/109/2010, nr. 1.677/109/2010, nr. 1.150/109/2010, nr. 1.726/109/2010, nr. 2.966/109/2009, nr. 2.459/109/2010 și nr. 1.773/109/2010, **Tribunalul Argeș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.**

Prin încheierile din 13 mai 2010, 31 mai 2010, 23 iunie 2010, 30 iunie 2010, 14 octombrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 1.127/109/2010, nr. 1.034/109/2010, nr. 1.595/109/2010, nr. 1.912/109/2010 și 2.598/109/2010, **Tribunalul Argeș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.**

Prin Încheierea din 23 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.875/109/2010, **Tribunalul Argeș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.**

Prin încheierile din 1 iunie 2010, 15 iunie 2010 și 18 mai 2010, pronunțate în dosarele nr. 1.533/109/2010, nr. 1.719/109/2010, nr. 1.347/109/2010, **Tribunalul Argeș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Argeș, în cadrul soluționării unor acțiuni prin care se solicită plata unor despăgubiri pentru daunele morale suferite ca urmare a unor condamnări cu caracter politic și măsuri administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 138 alin. (5) potrivit căroră „*Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare*”, ale art. 111 alin. (1) privind informarea Parlamentului de către Guvern și celelalte organe ale administrației publice, ale art. 148 alin. (2) privind integrarea în Uniunea Europeană și ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi.

1. În ceea ce privește încălcarea dispozițiilor art. 138 alin. (5) și ale art. 111 alin. (1), autorul excepției de neconstituționalitate susține că impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, cât și pe termen lung, „este deosebit de important, defavorabil, cu majorări ale cheltuielilor bugetare de stat, cu atât mai mult cu cât nu se cunoaște cuantumul despăgubirilor ce pot fi acordate persoanelor îndreptățite”. Invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 36/1996, precum și prevederile art. 15 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice. Totodată, arată că proiectul legii în discuție a fost transmis Parlamentului spre adoptare de către Guvern, iar înregistrarea proiectului de lege la Senat, ca primă Cameră sesizată, a avut loc la data de 21 noiembrie 2007. Expunerea de motive nu a fost însoțită de fișa financiară a actului normativ, care să aibă în vedere dispozițiile art. 15 din Legea nr. 500/2002, singura analiză financiară fiind cea prevăzută la secțiunea a 4-a — Impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung, cerința constituțională nefiind respectată, iar legea fiind adoptată la 2 ani de la data analizei ce cuprindea modificările cheltuielilor bugetare în anii 2008, 2009, 2010 și 2011.

Dincolo de faptul că analiza financiară din expunerea de motive devenise caducă prin trecerea a 2 ani până la adoptare, această analiză nu satisface, în opinia autorului excepției de neconstituționalitate, exigențele constituționale și legale, întrucât are un caracter formal, fără acoperire reală, estimând că

numărul de cereri nu va fi mai mare de 10.000, iar valoarea despăgubirilor ce ar putea fi acordate de către instanțele de judecată pentru prejudiciul material suferit nu va depăși 33.000 lei de persoană. Or, pe de o parte, până în luna ianuarie 2010, după 6 luni de aplicare a legii, doar pe rolul Tribunalului Constanța există 600 de cauze cu un asemenea obiect, putându-se estima că numărul va ajunge la 3.600 la sfârșitul perioadei de 3 ani, la nivelul unui singur județ, iar, pe de altă parte, instanțele judecătorești — în lipsa unor criterii legale de cuantificare a despăgubirilor — au obligat statul la plata de despăgubiri de zeci de ori mai mari, în valoare de 600.000 euro.

2. Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 148 alin. (2) din Constituție, autorul excepției de neconstituționalitate arată că art. 104 din Tratatul de la Maastricht, instituind Uniunea Europeană (tratat care a devenit parte a dreptului intern „prin Legea nr. 154/2005”), reglementează o anumită disciplină bugetară, impunând statelor membre o obligație generală, aceea de a evita deficitele publice excesive. Raportul dintre datoria publică și produsul intern brut (PIB) nu trebuie să depășească „valorile de referință” stabilite prin Protocol (anexă la Tratat), respectiv 3% pentru raportul dintre deficitul public prevăzut sau real și PIB. Or, având în vedere că prin Legea bugetului de stat pe anul 2010 nr. 11/2010 deficitul bugetar s-a stabilit la 35.024,1 milioane lei și că estimarea minimală este de peste 150.000 de cereri de chemare în judecată (3.600 x 42 județe) în cei 3 ani de aplicare și presupunând că fiecare beneficiar va primi în medie 30.000 euro, efortul bugetar va fi de 1,5 miliarde euro anual, respectiv 6 miliarde lei (aproximativ 1% din PIB). Acoperirea acestor sume nu se va putea face nici prin alocarea de sume suplimentare de la Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, nici prin rectificări bugetare.

3. Privitor la încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, autorul excepției de neconstituționalitate arată că prin prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 nu se realizează un tratament juridic unitar pentru persoanele care au suferit condamnări cu caracter politic sau măsuri administrative asimilate acestora, întrucât se produce o inechitate socială a reparației acordate cu titlu de prejudiciu moral în cadrul aceleiași categorii de beneficiari, în egală măsură având impact moral incontestabil „privarea de libertate în locuri de detenție sau pentru efectuarea de cercetări; internarea în spitale de psihiatrie; stabilirea de domiciliu obligatoriu; strămutarea într-o altă localitate; deportarea în străinătate, după 23 august 1944, pentru motive politice; exmatricularea din școli, licee și facultăți; încetarea contractului de muncă sau retrogradarea, dispuse din motive politice”. Există o categorie de persoane care au fost persecutate de regimul politic și nu au beneficiat până la apariția Legii nr. 221/2009 de o minimă reparație morală, însă prin dispozițiile legale contestate se creează situația unei discriminări între cei condamnați politic și cei supuși unor măsuri administrative cu caracter politic, de vreme ce legiuitorul nu face distincția între situația în care s-a aflat o persoană supusă unui regim de detenție și situația în care s-a aflat o persoană asupra căreia s-a luat o măsură administrativă. Totodată, se creează discriminări între persoanele care au obținut o minimă reparație înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 221/2009 și cele care obțin aceste despăgubiri după acest moment.

Răspunderea statului trebuie să se facă în acord cu principiul proporționalității, iar posibilitatea compensării prejudiciului moral cu o sumă de bani stabilită cu titlu de daune morale are drept scop nu atât a repune victima într-o situație similară cu cea avută anterior, cât a-i procura satisfacția de ordin moral, susceptibilă mai mult de o recunoaștere a însăși măsurii luate asupra sa ca fiind abuzivă, principiu urmărit de legiuitorul român atât prin Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura

instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, precum și persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, cât și prin Legea nr. 221/2009.

În final arată că, referitor la daunele morale în general, sub aspectul cuantumului, statuând în echitate, astfel cum prevede art. 41 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a adoptat o poziție moderată prin acordarea unor sume rezonabile, cu titlu de reparație morală, invocând, cu titlu de exemplu, „Cauza Țarălungă, Cauza Temeșan sau Cauza Oancea”.

Tribunalul Argeș — Secția civilă, în dosarele nr. 1.822D/2010, nr. 1.870D/2010, nr. 1.871D/2010, nr. 1.978D/2010, nr. 2.936D/2010, nr. 2.960D—2.962D/2010, nr. 3.034D—3.039D/2010, nr. 3.040D/2010, nr. 3.195D—3.199D/2010, nr. 3.414D/2010—3.415D/2010, nr. 3.416D/2010, nr. 3.417D/2010, nr. 3.418D—3.423D/2010, nr. 3.425D—3.432D/2010, nr. 3.433D/2010, nr. 3.434D—3.436D/2010, nr. 3.592D/2010, nr. 4.304D/2010, nr. 4.306D/2010, nr. 4.308D/2010, nr. 4.337D/2010, nr. 4.428D/2010, nr. 4.429D/2010, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Nu se încalcă art. 138 alin. (5) din Constituție, deoarece, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, finanțarea cheltuielilor bugetare se face din surse financiare alocate în buget, iar majorarea unor cheltuieli se finanțează fie prin suplimentarea alocațiilor bugetare din fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, fie prin rectificarea bugetară. În ceea ce privește faptul că nu ar fi fost atașată fișa financiară propunerii legislative cu ocazia înaintării acesteia către Camera Deputaților sau către Senat, aceasta constituie o cerință a Legii nr. 500/2002, nu a Constituției. Referitor la respectarea prevederilor art. 111 alin. (1) din Constituție, din expunerea de motive rezultă că au fost solicitate informații oferite de Guvern și solicitate de Parlament. Cu privire la art. 148 alin. (2) din Constituție, reține că aspectele referitoare la insuficiența resurselor financiare pentru motivele invocate nu pot face controlul constituționalității, ele având legătură cu faza de executare a sentințelor civile pronunțate sau care se vor pronunța, fază ce intervine ulterior activității de judecată, iar în legătură cu acestea din urmă nefiind invocate motive de neconstituționalitate. În ceea ce privește încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, arată că dispozițiile Legii nr. 221/2009 nu generează discriminări, faptul că textul ar fi redactat imprecis și generic nu intră în contradicție cu dispozițiile constituționale, fiind chestiuni de tehnică legislativă, iar în materia daunelor morale nu există criterii clare de apreciere a acestora, având în vedere natura lor.

În dosarele nr. 2.964D/2010, nr. 3.254D/2010, nr. 3.413D/2010 și nr. 3.651D/2010, Tribunalul Argeș — Secția civilă apreciază că dispozițiile art. 5 contravin art. 138 alin. (5) din Constituție, în condițiile în care proiectul Legii nr. 221/2009 nu a fost însoțit de o fișă financiară, astfel cum impune art. 15 din Legea nr. 500/2002, care realizează o transpunere efectivă a dispozițiilor art. 138 alin. (5) din Constituție, în activitatea legislativă și executivă.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierile de sesizare, îl constituie prevederile art. 5, art. 5 alin. (1), art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și Legea nr. 221/2009 în ansamblul său, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009. Din analiza considerentelor încheierilor instanței, precum și din motivările autorului excepției de neconstituționalitate reiese că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009. Curtea urmează a exercita controlul de constituționalitate asupra acestor din urmă dispoziții, care aveau următorul cuprins:

— Art. 5 alin. (1) lit. a): „(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței de judecată, în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:

a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare. La stabilirea cuantumului despăgubirilor se va ține seama și de măsurile reparatorii deja acordate persoanelor în cauză în temeiul Decretului-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările și completările ulterioare, și al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare;”.

Dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 au fost modificate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010, dispozițiile modificatoare având următoarea redactare:

„Art. I. — Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 5 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

«a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la:

1. 10.000 de euro pentru persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic;

2. 5.000 de euro pentru soțul/soția și descendenții de gradul I;

3. 2.500 de euro pentru descendenții de gradul al II-lea; [...]».

De asemenea, partea introductivă a alin. (1) al art. 5 a fost modificată și completată prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, având următorul cuprins:

— Art. 5 alin. (1): „(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la: [...]”.

Curtea constată că art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 modifică și completează dispozițiile de lege criticate, prin introducerea a 3 puncte ce stabilesc plafoane maxime ale cuantumului despăgubirilor, iar fraza a doua a art. 5 alin. (1) lit. a) din lege a fost preluată și completată prin art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 referitor la introducerea unui nou alineat al art. 5, și anume alin. (1¹).

Potrivit art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta.

Prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. III/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, instanța de contencios constituțional a statuat că, în cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea legală supusă controlului a fost modificată, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității prevederii legale, în noua sa redactare, numai dacă soluția legislativă din legea modificată este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării.

Or, Curtea observă că dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, astfel cum au fost modificate și completate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, cuprind două soluții legislative distincte, și anume: pe de o parte, teza întâi privind acordarea unor despăgubiri (soluție legislativă preluată și de dispozițiile modificatoare), iar, pe de altă parte, teza a doua, adică pct. 1—3 ale lit. a), referitoare la plafonarea cuantumului acestor despăgubiri (soluție legislativă introdusă prin dispozițiile modificatoare).

Întrucât în cauza de față autorul excepției de neconstituționalitate critică soluția legislativă de acordare a despăgubirilor [soluție cuprinsă și de dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, în forma anterioară modificării], Curtea constată că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie, așadar, numai dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:

a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare. [...]”.

Statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de autor al excepției de neconstituționalitate, consideră că textul de lege criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 111 alin. (1) privind informarea Parlamentului de către Guvern și celelalte organe ale administrației publice, ale art. 138 alin. (5) potrivit cărora „*Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare*” și ale art. 148 alin. (2) privind integrarea în Uniunea Europeană.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin deciziile nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Argeș, în dosarele nr. 1.352/109/2010, nr. 1.127/109/2010, nr. 287/109/2010, nr. 309/109/2010, nr. 1.360/109/2010, nr. 1.532/109/2010, nr. 3.800/109/2010, nr. 1.351/109/2010, nr. 1.092/109/2010, nr. 114/109/2010, nr. 1.026/109/2010, nr. 1.349/109/2010, nr. 1.738/109/2010, nr. 1.348/109/2010, nr. 1.093/109/2010, nr. 1.034/109/2010, nr. 1.899/109/2010, nr. 446/109/2010, nr. 1.753/109/2010, nr. 1.311/109/2010, nr. 971/109/2009, nr. 1.533/109/2010, nr. 1.719/109/2010, nr. 418/109/2010, nr. 1.103/109/2010, nr. 1.595/109/2010, nr. 1.875/109/2009, nr. 4.080/109/2009, nr. 1.909/109/2010, nr. 1.627/109/2010, nr. 901/109/2010, nr. 3.297/109/2009, nr. 734/109/2010, nr. 4.937/109/2009, nr. 1.681/109/2010, nr. 1.628/109/2010, nr. 1.785/109/2010, nr. 1.991/109/2010, nr. 1.911/109/2010, nr. 1.718/109/2010, nr. 1.453/109/2010, nr. 1.912/109/2010, nr. 1.594/109/2010, nr. 1.597/109/2010, nr. 1.312/109/2010, nr. 1.677/109/2010, nr. 1.347/109/2010, nr. 1.150/109/2010, nr. 1.726/109/2010, nr. 2.966/109/2009, nr. 2.459/109/2010, nr. 2.598/109/2010 și nr. 1.773/109/2010 ale Tribunalului Argeș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionita Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.587

din 9 decembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹—91³ din Codul de procedură penală cu referire la art. 228 din același cod, a dispozițiilor art. 26, art. 27 și art. 28 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, și a dispozițiilor art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător

Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹—91³ din Codul de procedură penală cu referire la art. 228 din același cod, a dispozițiilor art. 26, art. 27 și art. 28 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea

și sancționarea faptelor de corupție, a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție și a dispozițiilor art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Alexandru Crișan în Dosarul nr. 5.135/3/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției Alexandru Crișan și doamna traducător autorizat de limba germană Cristina Dumitru desemnată în cauză. Se constată lipsa celeilalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea acesteia și depune concluzii scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.135/3/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 91¹—91³ din Codul de procedură penală cu referire la art. 228 din același cod, a dispozițiilor art. 26, art. 27 și art. 28 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, și a dispozițiilor art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție**, excepție ridicată de Alexandru Crișan.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 contravin prevederilor constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. l), art. 74, art. 108, art. 116, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Dispozițiile art. 26, art. 27 și art. 28 din Legea nr. 78/2000 și dispozițiile art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 contravin prevederilor constituționale ale art. 20, art. 26, art. 27 și art. 28, precum și celor ale art. 6 și art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Dispozițiile art. 91¹—91³ din Codul de procedură penală cu referire la art. 228 din același cod contravin prevederilor constituționale ale art. 20, art. 21 alin. (3), art. 53 și art. 148, precum și ale art. 6 paragraful 1, art. 7, art. 8, art. 14 și art. 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În esență, se arată că prin înființarea Direcției Naționale Anticorupție se instituie un organism paralel instituției constituționale a Ministerului Public.

De asemenea, celelalte prevederi permit dispunerea unor măsuri specifice procesului penal în afara acestuia, întrucât este posibilă interceptarea convorbirilor telefonice înainte de începerea urmăririi penale împotriva unei persoane.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și

exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 7 octombrie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 54/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 13 martie 2006.

De asemenea, obiect al excepției îl constituie și dispozițiile art. 91¹—91³ din Codul de procedură penală — *Condițiile și cazurile de interceptare și înregistrare a convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare, Organele care efectuează interceptarea și înregistrarea, Certificarea înregistrărilor și dispozițiile art. 228 din același cod cu denumirea marginală Începerea urmăririi penale.*

Obiect al excepției îl constituie și prevederile art. 26, art. 27 și art. 28 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, așa cum au fost modificate și completate prin art. I pct. 21 și 22 din cartea II, titlul I din Legea nr. 161/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, și care au următorul conținut:

— Art.26 din Legea nr. 78/2000: „*Secretul bancar și cel profesional, cu excepția secretului profesional al avocatului exercitat în condițiile legii, nu sunt opozabile procurorului, după începerea urmăririi penale, și nici instanței de judecată. Datele și informațiile solicitate de procuror sau de instanța de judecată se comunică la cererea scrisă a procurorului, în cursul urmăririi penale, sau a instanței, în cursul judecății.*”;

— Art.27 din Legea nr. 78/2000: „(1) *Când sunt indicii temeinice cu privire la săvârșirea uneia dintre infracțiunile prevăzute în prezenta lege, în scopul străngerii de probe sau al identificării făptuitorului, procurorul poate să autorizeze motivat, pe o durată de cel mult 30 de zile:*

a) *punerea sub supraveghere a conturilor bancare și a conturilor asimilate acestora;*

b) *punerea sub supraveghere sau interceptarea comunicațiilor;*

c) *accesul la sisteme informaționale;*

d) *comunicarea de înscrisuri, documente bancare, financiare ori contabile.*

(2) *Pentru motive temeinice autorizarea prevăzută la alin. (1) poate fi prelungită, în aceleași condiții, fiecare prelungire neputând depăși 30 de zile. Durata maximă a măsurilor prevăzute la alin. (1) lit. a)—c) autorizate este de 4 luni.*

(3) *În cursul judecății, instanța poate dispune prelungirea măsurilor prevăzute la alin. (1), prin încheiere motivată.*

(4) *Dispozițiile art. 91¹—91⁵ din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător.”*

Art. 28 din Legea nr. 78/2000 a fost abrogat prin art. 34 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție.

În sfârșit, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și dispozițiile art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, modificat prin art. IV pct. 12 al titlului II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 27 aprilie 2004, și prin art. II lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 7 octombrie 2005, așa cum a fost modificat prin articolul unic pct. 4 din Legea nr. 54/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 13 martie 2006, care au următorul conținut:

— Art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002:

„(1) Când sunt indicii temeinice cu privire la săvârșirea uneia dintre infracțiunile atribuite prin prezenta ordonanță de urgență în competența Direcției Naționale Anticorupție, în scopul strângerii de probe sau al identificării făptuitorului, pot fi dispuse următoarele măsuri:

a) punerea sub supraveghere a conturilor bancare și a conturilor asimilate acestora;

b) punerea sub supraveghere, interceptarea sau înregistrarea comunicațiilor;

c) accesul la sisteme informaționale.

(2) Măsurile prevăzute la alin. (1) lit. a) și c) pot fi dispuse de procurorii Direcției Naționale Anticorupție, pe o durată de cel mult 30 de zile. Pentru motive temeinice aceste măsuri pot fi prelungite de procuror prin ordonanță motivată, fiecare prelungire neputând depăși 30 de zile. Durata maximă a măsurilor dispuse este de 4 luni.

(3) Măsura prevăzută la alin. (1) lit. b) poate fi dispusă de judecător, potrivit dispozițiilor art. 911—916 din Codul de procedură penală care se aplică în mod corespunzător.

(4) Procurorii Direcției Naționale Anticorupție pot dispune să li se comunice înscrisuri, documente bancare, financiare ori contabile, în condițiile prevăzute la alin. (1).”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 20, art. 26, art. 27, art. 28, art. 21 alin. (3), art. 53, art. 148, art. 73 alin. (3) lit. l), art. 74, art. 108, art. 116, precum și ale art. 6, art. 7, art. 8, art. 14 și art. 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 911—913 din Codul de procedură penală, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005, precum și ale art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 316 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2010, și Deciziei nr. 560 din 6 iulie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 686 din 10 august 2006, Curtea Constituțională a statuat că transformarea fostului Parchet Național Anticorupție în noua Direcție Națională Anticorupție, ca structură specializată în cadrul Ministerului Public, s-a impus ca un imperativ desprins, pe de o parte, din rațiuni de conformitate cu Legea fundamentală, impuse la rândul lor de Decizia Curții Constituționale nr. 235 din 5 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462 din 31 mai 2005, definitivă și general obligatorie, și, pe de altă parte, din necesitatea îmbunătățirii activității acestei structuri.

Totodată, Curtea a mai statuat că „interceptările și înregistrările audio sau video prevăd suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, a definirii persoanelor care sunt supuse interceptării, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ceea ce însă excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit alin. (3) al art. 2 din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]”.

De asemenea, „nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 28 și 53, deoarece înseși textele invocate oferă legiuitorului libertatea unei astfel de reglementări, secretul corespondenței nefiind un drept absolut, ci susceptibil de anumite restrângeri, justificate la rândul lor de necesitatea instrucției penale. Astfel, societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai complex, motiv pentru care statele trebuie să fie capabile de a combate în mod eficace asemenea amenințări și de a supraveghea elementele subversive ce acționează pe teritoriul lor. Așa fiind, asemenea dispoziții legislative devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni”.

Totodată, Curtea a arătat că anumite aspecte invocate într-o cauză ori alta referitoare la modul de aplicare a dispozițiilor legale criticate nu constituie o problemă de constituționalitate, sens în care a reținut că „nu se poate admite însă ideea înfrângerii prezumției de constituționalitate ca urmare a aplicării unor dispoziții legale în contradicție cu legea ori cu principiile fundamentale”.

De asemenea, Curtea Constituțională, respingând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, a statuat că acestea „se constituie în norme de procedură, care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, sunt stabilite prin lege. Prevederile legale contestate, fără a avea semnificația unei încălcări a secretului corespondenței, corespund cerințelor constituționale prevăzute la alin. (1) al art. 53, potrivit cărora exercitarea dreptului poate fi restrânsă dacă se impune pentru desfășurarea instrucției penale și apărarea ordinii publice, cu respectarea alin. (2) al aceluiași articol.”

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 228 din Codul de procedură penală și ale art. 26 și art. 27 din Legea nr. 78/2000.

În ceea ce privește celelalte prevederi constituționale și internaționale invocate în susținerea excepției, Curtea constată că autorul excepției nu a arătat în concret în ce constă contrarietatea prevederilor legale criticate cu acestea. Așa fiind, instanța de contencios constituțional nu se poate substitui autorului pentru a face, în consecință, o analiză de conformitate.

În sfârșit, Curtea constată că dispozițiile art. 28 din Legea nr. 78/2000 nu mai sunt în vigoare, fiind, potrivit art. 34 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, abrogate începând cu data de 1 septembrie 2002. Așa fiind, în acord cu prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, această excepție urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi în ce privește dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹—91³ din Codul de procedură penală cu referire la art. 228 din același cod, a dispozițiilor art. 26 și art. 27 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție și a dispozițiilor art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Alexandru Crișan în Dosarul nr. 5.135/3/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

2. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.593

din 9 decembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 și art. 110 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, precum și a dispozițiilor art. 32 din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 și art. 110 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, precum și a dispozițiilor art. 32 din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național, excepție ridicată de Nicolae Maxim în Dosarul nr. 28.762/197/2009 al Judecătoria Brașov.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 28.762/197/2009, **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 108 și art. 110 din Legea nr. 46/2008 —**

Codul silvic, precum și a dispozițiilor art. 32 din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național, excepție ridicată de Nicolae Maxim.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 32 din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 contravin dispozițiilor „art. 115 alin. (1) din Constituția României (2003) [...] Or, art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituția României (2003) ne arată că infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora se reglementează numai prin lege organică. Așadar, Guvernul nu putea să legifereze în domeniul stabilirii unei infracțiuni și al pedepsei aplicabile acesteia. De precizat că în Constituția României (2001) în vigoare la data emiterii Ordonanței nr. 96/1998 existau aceleași reglementări constituționale”.

Totodată, atât dispozițiile art. 32 din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998, cât și dispozițiile art. 108 și art. 110 din Legea nr. 46/2008 contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, deoarece, de vreme ce prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior variază de la un an la altul, atunci 2 cetățeni care au sustras în ani diferiți aceeași cantitate de masă lemnoasă vor primi pedepse diferite după cum oscilează valoarea de referință a unui metru cub de masă lemnoasă pe picior.

În sfârșit, prevederile legale criticate contravin și dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și ale art. 20 referitoare la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, precum și dispozițiilor art. 6, 7 și 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin aceea că, introducând o discriminare patrimonială în modul de încadrare și sancționare a unei infracțiuni, se înfrânge noțiunea de proces echitabil, cu atât mai mult cu cât normele contestate nu sunt suficient de

clare și previzibile încât să permită autorilor faptelor incriminate o înțelegere deplină a acestora.

Judecătoria Brașov opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 108 și art. 110 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 238 din 27 martie 2008, precum și dispozițiile art. 32 din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 320 din 28 august 2008, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 122 din 26 februarie 2003.

Cât privește dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 96/1998, se constată că aceasta a fost abrogată prin art. 139 lit. b) din Legea nr. 46/2008.

Dispozițiile art. 108 și art. 110 din Legea nr. 46/2008 au următorul conținut:

— Art. 108: „(1) *Tăierea, ruperea, distrugerea, degradarea ori scoaterea din rădăcini, fără drept, de arbori, puieti sau lăstari din fondul forestier național și din vegetația forestieră situată pe terenuri din afara acestuia, indiferent de forma de proprietate, constituie infracțiune silvică și se sancționează după cum urmează:*

a) *cu închisoare de la 6 luni la 4 ani sau cu amendă, dacă valoarea prejudiciului produs este de cel puțin 5 ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior la data constatării faptei;*

b) *cu închisoare de la 6 luni la 4 ani, dacă valoarea prejudiciului produs este mai mică decât limita prevăzută la lit. a), dar fapta a fost săvârșită de cel puțin două ori în interval de un an, iar valoarea cumulată a prejudiciului produs depășește limita prevăzută la lit. a);*

c) *cu închisoare de la 2 ani la 6 ani, dacă valoarea prejudiciului produs este de cel puțin 20 de ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior la data constatării faptei;*

d) *cu închisoare de la 4 ani la 16 ani, dacă valoarea prejudiciului produs este de cel puțin 50 de ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, la data constatării faptei.*

(2) *Maximul pedepselor prevăzute la alin. (1) se majorează cu 3 ani, în cazul în care faptele au fost săvârșite în următoarele împrejurări:*

a) *de două sau mai multe persoane împreună;*

b) *de o persoană având asupra sa o armă sau o substanță narcotică ori paralizantă;*

c) *în timpul nopții;*

d) *în pădurea situată în arii naturale protejate de interes național.*

(3) *În cazul în care infracțiunile prevăzute la alin. (1) au fost săvârșite cu știrea sau cu acordul personalului silvic, nivelul minim valoric al prejudiciului pentru calificarea faptei ca infracțiune silvică se stabilește la o valoare de 2,5 ori mai mare*

decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior la data constatării faptei.

(4) *Tentativa se pedepsește.”;*

— Art. 110: „(1) *Furtul de arbori doborâți sau ruți de fenomene naturale ori de arbori, puieti sau lăstari care au fost tăiați ori scoși din rădăcini, din păduri, perdele forestiere de protecție, din terenuri degradate care au fost ameliorate prin lucrări de împădurire și din vegetația forestieră din afara fondului forestier național, precum și al oricăror altor produse specifice ale fondului forestier național constituie infracțiune și se sancționează după cum urmează:*

a) *cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă, dacă valoarea materialului lemnos sustras este de 5 până la 20 de ori inclusiv mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior;*

b) *cu închisoare de la 6 luni la 3 ani, dacă fapta a fost săvârșită de cel puțin două ori în interval de un an, iar valoarea cumulată a materialului lemnos depășește valoarea prevăzută la lit. a);*

c) *cu închisoare de la 2 ani la 6 ani, dacă valoarea materialului lemnos sustras este de peste 20 până la 50 de ori inclusiv mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior;*

d) *cu închisoare de la 4 ani la 16 ani, dacă valoarea materialului lemnos sustras depășește de 50 de ori prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior.*

(2) *Maximul pedepselor prevăzute la alin. (1) se majorează cu 3 ani în cazul în care faptele au fost săvârșite în următoarele împrejurări:*

a) *de două sau mai multe persoane împreună;*

b) *de o persoană având asupra sa o armă sau o substanță narcotică ori paralizantă;*

c) *în timpul nopții;*

d) *în pădurea situată în arii naturale protejate de interes național.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 20 referitoare la *Tratatul internațional privind drepturile omului*, art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, art. 73 alin. (3) lit. h) referitoare la domeniul legilor organice, art. 115 alin. (1) referitoare la delegarea legislativă, precum și ale art. 6, 7 și 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998, aceasta urmează a fi respinsă ca inadmisibilă, deoarece întreaga Ordonanță a Guvernului nr. 96/1998 a fost abrogată prin art. 139 lit. b) din Legea nr. 46/2008 și, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță **în vigoare** [...]”. Împrejurarea că textul poate fi sau nu incident într-o anumită cauză ca urmare a aplicării art. 13 din Codul penal nu are relevanță asupra competenței Curții Constituționale, care, ținută fiind de o cauză expresă de inadmisibilitate, nu poate proceda la examinarea excepției pe fondul său.

2. Din examinarea dispozițiilor art. 108 și art. 110 din Legea nr. 46/2008, cuprinse în titlul VI „Răspunderi și sancțiuni”, Curtea constată că acestea prevăd elementele constitutive ale infracțiunilor pe care le reglementează. În plus, art. 121 din Codul silvic menționează că „Prevederile prezentului titlu se completează cu dispozițiile Codului penal și ale Codului de procedură penală”. Față de aceste dispoziții legale, nu se poate susține că legea nu întrunește toate condițiile de previzibilitate și accesibilitate. Dimpotrivă, examinarea textelor de lege criticate prin excepția de neconstituționalitate scoate în evidență că acestea definesc în măsură suficientă infracțiunile pe care le

prevăd, descriind comportamentul ilegal incriminat și stabilind în mod expres pedepsele aplicabile. Este adevărat că prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior este stabilit, în baza art. 123 din Codul silvic, prin ordin al conducătorului autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, dar această determinare se face în baza unei împuterniciri date prin lege organică, în acord cu art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, iar evaluarea pagubelor are la bază criteriile stabilite de lege (anexa nr. 1 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora, în cazul în care prejudiciul este produs prin fapte care, potrivit legii, constituie contravenții sau infracțiuni).

Așadar, determinarea prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior se realizează în baza unor criterii obiective și legale, cu înlăturarea oricăror elemente subiective sau discreționare ce ar putea duce la încălcarea principiului legalității incriminării. În plus, nu poate fi primită nici critica autorului potrivit căreia prevederile contestate afectează principiul egalității în drepturi a cetățenilor în fața legii, deoarece stabilirea valorii materialului lemnos sustras se face raportat la o limită minimă și maximă față de prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior. Or, chiar dacă valoarea acestui preț oscilează de la an la an, limitele minime și maxime (de exemplu, de 5 până la 20 de ori inclusiv mai mare) care sunt determinante în stabilirea pedepselor vor fi aceleași. Altfel spus, existența infracțiunilor silvice este condiționată nu de valoarea, ci de volumul masei lemnoase extrase. În felul acesta se dă satisfacție deplină principiului legalității incriminării și se elimină arbitrarul în calificarea juridică a infracțiunilor silvice.

În sfârșit, nu poate fi primită nici critica referitoare la imposibilitatea subiecților activi de a cunoaște exigențele incriminatoare, prin aceea că legea utilizează un limbaj tehnic și greu accesibil destinatarilor săi, deoarece textele contestate au o redactare cu un înțeles univoc, nefiind susceptibil de o interpretare abuzivă sau arbitrară. De altfel, prin Hotărârea din 25 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Wingrove contra Marii Britanii*, Curtea de la Strasbourg a decis că legea internă pertinentă, care înglobează atât dreptul scris, cât și pe cel nescris, trebuie să fie formulată cu o precizie suficientă pentru a permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în condițiile speței, circumstanțele care pot rezulta dintr-un act determinat. Or, nu se poate susține că dispozițiile legale criticate sunt private de o astfel de cerință, deoarece acestea nu fac altceva decât să incrimineze infracțiunile de furt de arbori doborâți sau ruși de fenomene naturale ori de arbori, puiți sau lăstari care au fost tăiați ori scoși din rădăcini din păduri, perdele forestiere de protecție, din terenuri degradate care au fost ameliorate prin lucrări de împădurire și din vegetația forestieră din afara fondului forestier național, precum și al oricăror altor produse specifice ale fondului forestier național sau de tăiere, rupere, distrugere, degradare ori scoatere din rădăcini, fără drept, de arbori, puiți sau lăstari din fondul forestier național și din vegetația forestieră situată pe terenuri din afara acestuia.

Așa fiind, câtă vreme previzibilitatea și predictibilitatea unei norme sunt asigurate, destinatarul acesteia este obligat să își modeleze conduita în mod corespunzător.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național, excepție ridicată de Nicolae Maxim în Dosarul nr. 28.762/197/2009 al Judecătorei Brașov.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 și art. 110 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

